

til August og igen til Februar, antager jeg ogsaa, det er sandsynligt, at hverken Minister eller Nævn vil finde det rimeligt at forhøje en Understøttelse, som da vilde vise sig at være højere i Realiteten end den, der tidligere har været gældende.

Derfor har jeg stillet et Ændringsforslag om, at § 5 ændres saaledes, at Forhøjelse i den Tid, denne Lov gælder, forudsat at den vedbliver at gælde i den foreliggende Skikkelse, ikke kan finde Sted uden Tilslutning af det i Henhold til § 35 i Loven om Arbejdsløshedsforsikring og Arbejdsanvisning — der staar ved en Trykfejl e., det skal være c. — oprettede Nævn. I saa Fald er der Mulighed for en Forhøjelse, hvis Forholdene skulde gøre det nødvendigt; jeg anser det dog, som sagt, for usandsynligt, at dette vil komme til at foreligge.

Imidlertid anser jeg ikke Drøftelsen af dette Spørgsmaal for afsluttet med en Vedtagelse her i Tinget ved tredie Behandling, hvad enten det nu bliver det ene eller det andet, der vedtages, idet jeg maa gaa ud fra, at et Forslag dog under alle Omstændigheder vil blive vedtaget, og da jeg ikke ønsker, at det Princip, der er nedlagt i mit Underændringsforslag, skal blive stemt ned — hvad jeg forudser, det vilde blive, eftersom tre Partiernes Ordførere har udtalt sig derimod —, vil jeg tage Underændringsforslaget tilbage og anbefale mine Meningsfæller at svare: Stemmer ikke til Underændringsforslag Nr. 3, og, som jeg sagde før, at stemme imod Ændringsforslag Nr. 1 samt at stemme for Ændringsforslag Nr. 2 for derved at bidrage til at sikre en fortsat Behandling af Forslaget her i Rigsdagen og ikke risikere, at det ved Afstemningen helt skulde kunne falde bort.

Anden Næstformand (Piper): Underændringsforslag Nr. 4 til § 5 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Op- hold). Da dette ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Socialministeren (Borgbjerg): Lige saa lidt som det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) miskender jeg den gode Hensigt, der utvivlsomt har været hos det konservative Folkepartis ærede Repræsentanter i det nedsatte Udvalg. Jeg erkender ogsaa, at paa en Maade vilde det være en Forbedring af Forslaget, hvis det — hvad det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede) nu antydede Muligheden af, og hvad ogsaa er antydet i Betænkningen — blev gjort midlertidigt, men paa den anden Side har det ærede 10de Medlem for 1ste

Kreds utvivlsomt Ret i, at Ændringsforslaget griber saa organisk og systematisk ind i den bestaaende Arbejdsløshedsløvgivning, at heller ikke den Udvej at gøre det midlertidigt vilde være heldig.

§ 1 i Ændringsforslag Nr. 1 bestemmer, at der oprettes en for samtlige statsanerkendte Arbejdsløhedskasser fælles Krisekasse, og § 2 siger, at samtlige disse statsanerkendte Arbejdsløhedskasser yder, enten maanedlig eller kvartaliter, for hvert i Kassen indtegnet Medlem et Bidrag til Kri- sekassen af en saadan Størrelse, at de samlede Bidrag er tilstrækkelige til at fyldestgøre de Krav, der stilles til den. Det er altsaa en obligatorisk Krisekasse, der foreslaas oprettet, og den er obligatorisk for samtlige Arbejdsløhedskasser. Nu nærer jeg nogen Tvivl om, at Lovgivningen uden videre kan bestemme, hvad samtlige Arbejdsløhedskasser skal gøre. Disse er paa en Maade, set fra en Side, private Foreninger, selvstyrende Institutioner, ganske vist regulerede gennem Lovgivningsmagten, fordi Lovgivningsmagten giver dem visse Begunstigelser, men om en Lov uden videre kan tvinge dem til at oprette en saadan fælles Krisekasse og yde Bidrag til den, det er dog vist noget tvivlsomt. Kasserne kan i hvert Fald, saa vidt jeg forstaar, ikke gøre det uden at afholde Delegeretmøder derom, og det er en besværlig Vej; et Delegeretmøde for en Landsarbejdsløhedskasse er et stort og et kostbart Apparat, og naar det skal sættes i Værk i samtlige Arbejdsløhedskasser her i Landet, bliver det ingen let farbar Vej at gaa.

Det ærede 14de tingvalgte Medlem saa jo straks den Indvending, der vilde blive rejst imod hans Forslag, nemlig at det — man maa kunne udtrykke det saadan — paa en Maade havde en Slags anti-konservativ Tendens — hvis det da er rigtigt, at netop det konservative Parti altid har holdt paa Statshjælp til Selvhjælp og har villet begunstige Selvhjælp —, fordi det jo, saaledes som det ogsaa er udviklet fra anden Side her i Dag, i særlig Grad vilde komme de Arbejdsløhedskasser til gode, som har ydet mindst, paa deres Bekostning, som yder mest. Nu kan man sige, at det er et godt, solidarisk Princip, det er rigtigt, og Tanken om en Genforsikring har jo ogsaa ofte været oppe, men alligevel, det ærede Medlem følte Betydningen af en saadan Indvending og søgte saa at afværge den ved at sige, at i denne Krisekasse behøver jo ikke alle Arbejdsløhedskasser at betale lige meget ind. Men saa skal Bestyrelsen for denne nye Krise-